

7. Г.О.Ковальчук. Активізація навчання в економічній освіті: Навч. посіб. – К.: КНЕУ, 2003. – 298 с.
8. Щедровицкий Г.П.. Методологические замечания к педагогическому исследованию игры // Педагогическая энциклопедия. – М.:1980. – 410 с.

Анотація

Статтю присвячено дослідженню проблеми економічного виховання учнів в сучасних умовах. Уточнено мету та принципи економічної освіти та виховання учнів. Представлено модель економічного виховання учнів засобами навчально-ігрової діяльності, яка реалізується в умовах лицю бізнесу; критерії оцінювання її ефективності. Матеріал статті може бути корисним науковцям в галузі економічної освіти, вчителям і викладачам економічних дисциплін.

Анотація

В статье рассматривается проблема экономического воспитания учеников в современных условиях. Уточнена цель и принципы экономического образования и воспитания учащихся. Представлена модель экономического воспитания учеников средствами учебно-игровой деятельности, которая реализуется в условиях лицея бизнеса; критерии оценивания её эффективности. Материал статьи может быть полезен учёным в области экономического образования, учителям и преподавателям экономических дисциплин.

©2007

Ягеніч Л.В.

ОСОБЛИВОСТІ ОСОБИСТІСНО-ДІЯЛЬНІСНОГО РОЗВИТКУ УЧНЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Головним завданням будь-якої системи навчання є розвиток особистості, що передбачає самореалізацію її здібностей і можливостей, та самовираження й самовідкриття особистості.

Аналіз публікацій і досліджень, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... В учнів початкових класів провідним видом діяльності стає учіння, де вони є його активними суб'єктами (І.О.Зимняя, В.С.Мухина, О.В.Скрипченко, О.С.Падалка, Н.Ф.Тальзіна та ін.), А одним із об'єктів учіння виступає іншомовна мовленнєва діяльність.

Формулювання цілей статті... Метою цієї статті є розгляд розвитку молодшого школяра за трьома психічними лініями й комунікативний розвиток у контексті особистісно-діяльнісного підходу, як передумову формування стратегічної компетенції (СК) у процесі навчання іншомовного аудіювання.

Виклад основного матеріалу дослідження... І.О.Зимняя щодо оволодіння іншомовним мовленням окреслює психічний розвиток школяра за трьома умовними лініями: а) пізнавальна сфера (інтелект, розвиток механізмів пізнання); б) психологічна структура і зміст діяльності (визначення цілей, мотивів і розвиток їх співвідношення, засвоєння способів та засобів діяльності); в) особистість (цілеспрямованість, ціннісні орієнтації, самоусвідомлення, самооцінка, взаємодія із соціальним середовищем, а також діяльність) [3, с.62-65].

Складники цього підходу І.О.Зимняя умовно поділяє на особистісний і діяльнісний. З одного боку, особистісний розвиток школяра орієнтований на індивідуальні особливості, мотиви, ціннісні орієнтації, інтереси тощо; з другого боку, учень є активним суб'єктом діяльнісного розвитку. О.Б.Бігич детально розглядає зазначені вище складники особистісно-діяльнісного підходу щодо розвитку молодшого школяра в процесі іншомовної освіти [2, с. 24]. При цьому, слід зазначити, що Л.І.Айдарова виділяє ще одну лінію, зокрема розвиток "мовної" особистості [1, с. 131]. В межах нашого дослідження розглянемо пріоритетні складники розвитку молодшого школяра щодо оволодіння іншомовним аудіюванням:

1) в межах лінії особистісного розвитку – *мотиви та цілі* учіння молодшого школяра щодо оволодіння іншомовною аудитивною компетенцією;

2) в межах лінії інтелектуального й емоційно-вольового розвитку – *когнітивні процеси та емоційно-вольові якості* учня, які залучені до процесу аудіювання;

3) в межах лінії діяльнісного розвитку – *навчальні вміння* школяра для оволодіння іншомовною аудитивною діяльністю;

4) в межах лінії комунікативного розвитку – *іншомовні аудитивні навички й уміння*.

Зазначимо, що особистісно-діяльнісний розвиток молодшого школяра слугує підґрунтям його системного розвитку в процесі навчання іншомовного аудіювання та формування СК.

Успішність учіння зумовлена, передусім, мотиваційним фактором [8, с.22]. Становлення мотивації – це не просто зміцнення позитивного ставлення до учіння, але зміни в його структурі, яке стає досконалішим і розгорнутішим [10, с. 1-4]. Ми акцентуємо увагу на комунікативній мотивації, під якою, слідом за О.Я.Савченко, розуміємо систему чинників, які стимулюють і формують потребу учнів у вирішенні комунікативних завдань різного рівня складності, спрямованих на реалізацію соціально значущого спілкування.

За В.Пенфілдом [9], розквіт людських здібностей до засвоєння другої мови (першої іноземної) безпосередньо пов'язаний з чинниками фізіологічного порядку і припадає на період від 4-ох до 10-ти років (молодший шкільний вік – 6-10 років). На цей період уже визначилась функціональна локалізація мозку, насамперед локалізація мовних функцій як у лівій, так і частково в правій півкулях. Учень засвоїв рідну мову, але мозок його ще досить пластичний для вироблення нових зв'язків. Така оптимальність нейронної бази забезпечує високу сензитивність молодших школярів: сенсорну чутливість до явищ мовного характеру, зокрема й артикуляційну гнучкість, що забезпечує можливість точного наслідування, легкого вироблення моторних навичок.

Для молодшого шкільного віку характерне образне сприйняття та запам'ятовування, мимовільність уваги, підвищена емоційність сприйняття, імпульсивність вольових зусиль, схильність до копіювання, наслідування у діях, конкретне або наочно-образне мислення, екстенсивний характер пізнання навколишнього світу [6]. Проте для навчання аудіювання, передусім, необхідно враховувати ті психофізіологічні характеристики, що впливають на розвиток механізмів аудіювання: стійкість слухової уваги, фонетичний слух, обсяг оперативної слухової пам'яті, осмислення слухової інформації. Слідом за О.Я.Савченко, визначаємо, що комунікативна мотивація мовленнєвої діяльності активізується мисленням молодшого школяра при роботі психічних процесів, зокрема уваги, пам'яті, уяви. Ці процеси визначено як найвагомими в учінні [6, с. 279], які вже в молодшому шкільному віці набувають самостійності. Тобто учень оволодіває спеціальними діями, які дають можливість зосередитися на учінні, зберегти в пам'яті почуте чи уявити те, що виходить за рамки сприйнятого раніше.

Для виконання будь-якого завдання психологи визначають такий перелік дій [11, с.81]: розумова організація, схематизація, запам'ятовування, повторення, відтворення, створення образів, фантазування тощо – всі ці дії забезпечують виконання *інтелектуальних операцій*: аналіз, синтез, порівняння, групування, узагальнення, конкретизацію.

Виконання сукупності дій передбачають оволодіння вміннями [11, с. 362]. В якості важливого складника навчання іноземної мови (ІМ) науковці виділяють уміння, які складають стратегії учня у вивченні ІМ [7, с.20]. З точки зору психології, слідом за Л.М.Фрідманом та Є.І.Машбіцом, визначаємо, що сукупність операцій, які зумовлюються суб'єктивними характеристиками учня, потрібні для виконання завдання і демонструють його "спосіб вирішення" (термін І.О.Зимньої). Звідси вважаємо, що стратегіями учня є визначені психологами операції, які забезпечуються використанням умінь для виконання школярем отриманого комунікативного завдання.

О.О.Леонтьєв також зазначає, що в молодшому шкільному віці учень оволодіває системою операцій, які є необхідними для успішного учіння. При цьому воно може мати алгоритмічний характер, що сприятиме формуванню в учня евристичних дій, самостійності, творчості [4, с.304]. Тоді, цілком правомірним є твердження, що учіння стає провідною діяльністю внаслідок формування загальнонавчальних умінь [8, с. 22], які забезпечують оволодіння навчальними стратегіями.

Отже, об'єктом учіння розглядаємо іншомовну комунікативну компетенцію, яка передбачає формування актуальних для нашого дослідження аудитивної компетенції та СК [12, с. 243]. Складниками СК є і навчальні, й комунікативні стратегії, які формуються шляхом оволодіння навчальними і комунікативними вміннями.

Зважаючи на описане вище, серед складників особистісно-діяльнісного підходу пріоритетними вважаємо *діяльнісний і комунікативний розвиток* молодшого школяра з урахуванням його особистісних характеристик. Діяльнісний розвиток передбачає формування навчальних вмінь в аудіюванні, а комунікативний – формування іншомовних аудитивних навичок і вмінь.

Діяльнісний розвиток молодшого школяра нерозривно пов'язаний з його психічними особливостями. У психічному розвитку учня початкової школи науковцями визначено новоутворення, які, на нашу думку, є психологічним "підґрунтям" формування навчальних умінь [3, с.114-116; 6, с.279-280]:

1) *довільність* як характерна риса всіх психічних процесів. Школяр робить те, що потрібно, а не те, що хочеться. Це приводить до вміння керувати (певною мірою) власною діяльністю;

2) *рефлексія*, коли від учня вимагається не лише виконання вправ, завдань, а й їх обґрунтування. При цьому здатність молодших школярів до самооцінювання зумовлена розвитком у них метакогнітивних, складних інтелектуальних процесів, які дозволяють їм здійснювати поточний контроль за своїм мисленням, пам'яттю, знаннями, цілями і діями;

3) *побудова внутрішнього плану дій*, коли учень може виконувати дії мовчки – в розумовому плані. Це означає, що його інтелектуальний розвиток піднявся на новий щабель.

Ж.О.Каневська наголошує на формуванні в молодшого школяра особливого виду культури – культури учіння; саме навчальні вміння, зокрема й в аудіюванні, формують культуру учіння і діяльнісний розвиток. У чинній програмі [7, с. 2] в загальнонавчальних компетенціях окреслені вміння, зокрема вміння вчитися, що сприяють оволодінню учнями *стратегіями мовленнєвої діяльності, спрямованими на розв'язання навчальних завдань і життєвих проблем*. Шляхом аналізу методичної літератури нами виокремлено *навчальні вміння*, які необхідно формувати зокрема у молодшого школяра в процесі навчання іншомовного аудіювання:

Уміння, пов'язані з інтелектуальними процесами (аналізом і синтезом): уважно стежити за презентацією інформації; аналізувати, порівнювати мовні явища в рідній та іноземній мовах; узагальнювати отриману інформацію; групувати матеріал за будь-якою ознакою; використовувати асоціації (з рідною мовою, образні, графемні тощо); утримувати інформацію; впізнавати нові слова у контексті; усвідомлювати основний зміст повідомлення; виділяти важливі елементи отриманої інформації.

Уміння, пов'язанні з організацією учіння: працювати у різних формах організації роботи (індивідуальна, парна, групова); організовувати своє робоче місце; ставити мету діяльності й планувати її досягнення; використовувати засоби навчання; контролювати і оцінювати свою діяльність і діяльність своїх товаришів; звертатися за допомогою, додатковими поясненнями.

Адаптивні уміння: використовувати лінгвістичну і контекстуальну здогадку; використовувати різні опори; використовувати міміку і жести.

При цьому, навчання у першому класі є підготовчим етапом для зустрічі учня другого класу з ІМ. У школярів другого класу вже сформовані навички свідомого оперування рідною мовою та деякі загальнонавчальні вміння. Тому при вивченні ІМ ми вважаємо за доцільне лише спонукати школяра 2-го класу перенести їх у нові умови, наприклад, уважно стежити за презентованою інформацією; утримувати інформацію; усвідомлювати основний зміст, працювати у різних формах організації роботи (індивідуальна, парна, групова); організувати своє робоче місце; користуватися засоби навчання; звертатися за допомогою, додатковими поясненнями, використовувати різні опори. Складніше формувати нові навчальні вміння і для оволодіння ними необхідно більше часу. Наприклад, навчання самоконтролю та самооцінки є тривалим процесом, і школярів потрібно це навчати так само, як і будь-якого іншого виду діяльності. Тому ми пропонуємо формувати протягом усього навчання в початковій школі такі навчальні вміння: аналізувати, порівнювати мовні явища в рідній та іноземній мовах; узагальнювати отриману інформацію; групувати матеріал за будь-якою ознакою; використовувати асоціації (з рідною мовою, образні тощо); виділяти важливі елементи отриманої інформації; ставити мету діяльності; організувати власну діяльність; контролювати і оцінювати свою діяльність і діяльність своїх товаришів; коригувати свою діяльність через її повторення; використовувати лінгвістичну і контекстуальну здогадку; використовувати міміку і жести.

Якщо школяр достатньо вправлявся в уміннях і використовує їх уже автоматично і дуже швидко на підсвідомому рівні, за необхідності легко їх поєднує, то уміння стають стратегіями. Наведемо перелік навчальних стратегій, які необхідні для формування в учнів початкової школи:

Прямі стратегії:

- *запам'ятовування*: групування матеріалу за будь-якою ознакою, використання асоціацій (з рідною мовою, образних, графемних тощо), впізнання нових слів у контексті; утримання в пам'яті інформації; використання попередніх знань та досвіду.

- *когнітивні*: швидке розуміння почутого та реагування на отриману інформацію; аналіз прослуханого; перенесення знань, навичок і вмінь з рідної мови та в рідну мову; створення асоціативних схем прослуханого; узагальнення почутого та висновки з почутого;

- *компенсаторні*: використання набутих знань для здогадки значення нових одиниць, передбачення подальшої діяльності; використання власних знань, досвіду, довідкової літератури.

Непрямі стратегії:

- *мета-когнітивні*: повторення вже вивченого матеріалу; концентрація на необхідному матеріалі; підготовка робочого місця та необхідних засобів навчання; постановка мети і планування послідовності своєї роботи з мовним і мовленнєвим матеріалом; правильне планування повторення (наприклад, наступного дня, перед уроком, через тиждень); самоконтроль виконання завдання; самооцінка вивченого, аналіз і виправлення зроблених помилок;

- *афективні*: створення позитивних установок; ведення щоденника ІМ;

- *соціальні*: запитання з метою уточнення, підтвердження або спростування отриманої інформації; співпраця з ровесниками, вчителем, носієм мови (ровесником).

Усі згадані вище навчальні стратегії формуються у процесі оволодіння іншомовним аудіюванням, проте, сам процес навчання аудіювання передбачає використання учнями комунікативних стратегій. Тому доцільно розглянути наступний складник особистісно-діяльнісного підходу, який є актуальним для нашого дослідження – це комунікативний розвиток учня. Уже в молодшому шкільному віці починає формуватися “мовна” особистість [1, с. 131], що, передусім, залежить від мовного середовища, де навчається і виховується школяр, а також від того, скільки мов він вивчає. У сучасній методиці викладання ІМ проблема формування “мовної особистості” учня досліджується в діалозі культур. Оскільки ми досліджуємо процес навчання аудіювання *англійською мовою*, тому йдеться про формування “вторинної мовної особистості” молодшого школяра, зокрема його “комунікативного розвитку”. Це не лише прогресивні зміни в умінні будувати висловлювання шляхом збагачення словникового запасу та оволодіння мовними правилами, але й розвиток усіх видів мовленнєвої діяльності [3, с.126-127]. С.В.Роман під “вторинною мовною особистістю” розуміє сукупність здібностей, умінь, а також готовність учня до породження мовленнєвих дій в умовах автентичного спілкування з представниками інших культур [8, с.9]. На початку вивчення молодшим школярем ІМ доцільно говорити лише про його комунікативний розвиток в рідній мові, який потрібно проектувати на процес навчання ІМ. Тому доцільно проаналізувати процес аудіювання рідною мовою. Збереження аудіоінформації залежить, передусім, від завдання, даної вчителем інструкції [3; 5]. Комунікативне завдання спонукає учня осмислити почуте з метою передачі інформації, а не просто зрозуміти і запам'ятати її. Г.П.Апатова, вивчаючи проблему аналізу і синтезу, говорить, що молодшому школяреві притаманне розумове планування [цит. за 5, с.226], тобто він намагається передбачити хід подій відповідно до отриманого завдання. В аудіюванні молодший школяр повинен вирізняти слова і словосполучення, сприймати основний зміст діалогічних і монологічних аудіотекстів різних жанрів з описами: розміру, кольору, форми тощо. Слухаючи текст, він уявляє собі образи, які викликають у нього емоції, переживання, часто запам'ятовує почуті слова в тексті, не звертаючи уваги на суть [11, с.599], вихоплює одну (дві-три) ознаку, умову і відразу переходить до висновку, звідси, він переходить від первинного синтезу до вторинного, а ланка аналізу згорнута [5, с.225]. Учень, зацікавлений в інформації, добре сприймає на слух накази, прохання, погрози, критику. На кінець молодшого шкільного віку мовленнєві дії набувають рефлексивного характеру [2, с.395], учень починає свідомо

керувати *мисленнєвими операціями*, зокрема й в аудіюванні. Сукупність дій є операцією, яка веде до вирішення завдання. Розглядаючи аудіювання як і будь-яку іншу діяльність, слідом за О.О.Леонтєвим, вважаємо, що учень, виконуючи аудитивні дії, оволодіває системою операцій, які є необхідними для успішної аудитивної діяльності. Таким чином, ми розглядаємо визначені психологами операції як стратегії учня, зокрема в аудіюванні, які забезпечуються формуванням аудитивних навичок і вмій при виконанні школярем аудитивної вправи.

Метою іншомовної освіти в початковій школі є навчити аудіювати аудіотекст із загальним та детальним розумінням змісту аудіотексту. Для цього необхідно формувати аудитивні навички і вміння, які стають комунікативними стратегіями в аудіюванні. Враховуючи особливості комунікативного розвитку молодшого школяра в рідній мові, представимо перелік стратегій, які учня потрібно навчити переносити з рідної мови в умови навчання іншомовного аудіювання:

А) група стратегій *ідентифікації* (постановка мети і планування):

1) розрізнення звуків, слів, граматичних структур; визначення теми спілкування за значеннями відомих слів; групування за певними ознаками;

2) визначення статі, віку, швидкості перебігу подій тощо; визначення настрою висловлювання, атмосфери спілкування;

Б) група стратегій *виконання* (у процесі аудіювання):

1) *концептуальні* стратегії: апроксимація; аналогія; розуміння ідеї прослуханого, де є опис розміру, кольору, матеріалу, форми; аналіз частин прослуханого: пояснення, повторення, наведення прикладів, переструктурування;

2) стратегії *взаємодії*: прохання про допомогу (перепитування, пояснення тощо).

Формування нових комунікативних стратегій в процесі навчання іншомовного аудіювання, на нашу думку, необхідно протягом усього терміну навчання в початковій школі. Наприклад,

1) з групи стратегій *ідентифікації* – налаштування учня на те, про що він слухатиме за допомогою екстралінгвістичних сигналів: оточення, фонові звуки, одяг людей тощо; постановка учнем мети. Вчитель спонукає до визначення того, що і чому йому потрібно слухати, презентуючи тему вивчення, зацікавлюючи в інформації тощо; планування для досягнення мети, створення схеми;

2) з групи стратегій *виконання*:

- *компенсаторні* стратегії – перенесення значення слів з рідної мови в іноземну, зважаючи на запозичення, інтернаціональні слова; антонімія; синонімія; використання паузації; прохання про допомогу, демонстрування необхідності у допомозі; використання пантоміми та жестів, як реагування на почуте;

- стратегії *знаходження* – очікування розуміння через поєднання пояснення перекладу і наведення прикладу; використання семантичного поля почутого слова, словосполучення тощо для здогадки про його значення; переклад, пошук синонімів рідною мовою і їх переклад на іноземну;

3) з групи *перевірки* – перевірка гіпотези шляхом використання компенсаторних стратегій; оцінка розуміння прослуханого відповідно до отриманих результатів;

4) з групи *корекції* – повернення до апроксимації (використання стратегій групи ідентифікації); виправлення помилок.

Таким чином, ми можемо узагальнити все сказане вище у табл. 1, поділяючи всі стратегії учня щодо періоду формування на довгострокові, які потрібно формувати протягом всього періоду навчання в початковій школі в межах вивчення кожної теми і короткочасні, які ми будемо формувати в учнів 2-го класу в процесі експериментального навчання. Сформовані стратегії школяр використовує у своїй подальшій діяльності, а також вони є основою для оволодіння наступними. Стратегії, які не занесені до таблиці, передбачаються для формування в 3 і 4-их класах.

Отже, використання навчальних і комунікативних стратегій при виконанні аудитивної вправи вказує на тісний зв'язок між учінням й іншомовною аудитивною діяльністю. Тому формування щойнозгаданих стратегій, які складають зміст СК, приведе до ефективнішого навчання ІМ в початковій школі. Оволодіння згаданими стратегіями повинно проходити під кураторством вчителя ІМ, якому необхідно знати їх перелік та технологію формування.

Висновки. У цій статті ми розглянули лінії психічного розвитку і комунікативний розвиток молодшого школяра в межах особистісно-діяльнісного підходу. Вчитель повинен формувати у молодших школярів навчальні й комунікативні стратегії з метою ефективнішого навчання ІМ, зокрема іншомовного аудіювання. Формування в учнів СК у процесі навчання іншомовного аудіювання сприяє розвитку “вторинної мовної особистості” та допомагає оволодівати культурою учіння в початковій школі. Перспективним вважаємо досліджувати формування СК, зокрема навчальних та комунікативних стратегій, у процесі навчання молодшого школяра інших видів мовленнєвої діяльності.

Стратегії для формування в учня 2-го класу

Довгострокові (2-4 класи):		Короткочасні	
Навчальні	Комунікативні	Навчальні	Комунікативні
<ul style="list-style-type: none"> • постановки мети; • планування; • самооцінки; • самокорекції. 		<ul style="list-style-type: none"> • організувати своє робоче місце; • уважно стежити за презентованою інформацією; • усвідомлювати основний зміст; • використовувати засоби навчання; • звертатися за допомогою, додатковими поясненнями; • використовувати різні опори; • працювати у різних формах організації роботи. 	<ul style="list-style-type: none"> • розрізнення звуків, слів, граматичних структур; • визначення теми спілкування за значеннями відомих слів; • групування за певними ознаками; • розуміння ідеї прослуханого, де є опис розміру, кольору, матеріалу, форми; • прохання про допомогу (перепитування, пояснення тощо); • аналіз частин прослуханого: пояснення, повторення, наведення прикладів, переструктурування; • визначення статі, віку, швидкості перебігу подій тощо; • визначення настрою висловлювання, атмосфери спілкування; • апроксимація і аналогія.

Література

1. Айдарова Л.И. Психологические проблемы обучения младших школьников русскому языку. – М.: Педагогика, 1978. – 144 с.
2. Бігич О.Б. Методична освіта майбутнього вчителя іноземної мови початкової школи: Монографія. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2004. – 312 с.
3. Зимняя И.А. Психология обучения иностранным языкам в школе. – М.: Просвещение, 1991. – 219 с.
4. Леонтьев А.А. Язык и речевая деятельность в общей и педагогической психологии: Избр. психол. труды. – М.: Модек, 2001. – 448 с.
5. Люблінська Г.О. Дитяча психологія. – К.: Вища школа, 1974. – 355 с.
6. Мухина В.С. Возрастная психология: феноменология развития, детство, отечество: Учебник для студ., обуч по пед. спец. – 7-е стереот. изд. – М.: Academia, 2003. – 456 с.
7. Програми для загальноосвітніх навчальних закладів та спеціалізованих шкіл з поглибленим вивченням іноземних мов. Іноземні мови 2-12 класи. – К.: Перун, 2005. – 208 с.
8. Пенфильд В., Робертс Л. Речь и мозговые механизмы: Пер. с англ. – Л.: Медицина, 1964. – 264 с.
9. Роман С.В. Методика навчання англійської мови у початковій школі: Навчальний посібник. – К.: Ленвіт, 2005. – 208 с.
10. Савченко О.Я. Дидактика початкової школи: Підручник для студентів педагогічних факультетів. – К.: Генеза, 2002. – 368 с.
11. Скрипченко О.С., Падалка О.С., Скрипченко Л.О. Психолого-педагогічні основи навчання: Навчальний посібник для викладачів психології і педагогіки, аспірантів, студентів педагогічних навчальних закладів та курсантів військових училищ. – К.: Український центр духовної культури, 2005. – 712 с.
12. Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics / Ed. J.C.Richards, J.Platt, H.Platt. – Edinburgh: Longman, Edinburgh Gate, Harlow, Essex, 1999. – 415 p.

Анотація

У статті розглядається проблема розвитку молодшого школяра в межах особистісно-діяльнісного підходу, зокрема в процесі учіння та оволодіння іноземною аудитивною діяльністю. Представлено перелік стратегій, які забезпечуються формуванням в молодшого школяра умінь вчитися й аудитивних умінь.

Аннотація

В статье рассматривается проблема развития младшего школьника через личностно-ориентировочный подход к изучению иностранного языка. В процессе изучения иностранного языка у младшего школьника формируются умения учиться и аудитивные умения, которые обеспечивают овладение соответствующими стратегиями.